

متن پرسش

سلام استاد بزرگوار. در رابطه با نوعی از سلوک تاریخی که فرمودید آینده ای متعالی و درخشان در اکنون ما حاضر می شود و حالتی جلالی پیش می‌آید و در نتیجه منجر به نوعی تنهایی می‌شود، پرسشم برای کسانی هست که بعضاً مسئولیت‌هایی دارند. در دل چنین حضور و جلالی که منجر به تنهایی می‌شود چگونه می‌توان در اجتماع حضور پیدا کرد و درست انجام وظیفه نمود؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: مهم درک حضور جلالی است که برای انسان در نسبت به آینده متعالی، با نظر به ایرانی که بحمدالله ایده جهان شده است؛ پیش می‌آید که افقی است بس گشوده، که فرداها را با نظر به انسانیت انسان‌ها مدّ نظرها می‌آورد. خوشا به حال آنانی که در دل این حضور، مسئولیت‌های خود را مدّ نظر دارند مانند رهبر معظم انقلاب که با نظر به آن آینده متعالی بر انسجام ملت ایران تأکید می‌کنند و در سخن با دانش‌آموزان و دانشجویان از «مأموریت تاریخی» آنان با آن‌ها گفتگو می‌کنند https://eitaa.com/bartarin_hozoor/276 و خوشا به حال برنامه‌ریزان که با نظر به آینده‌ای که مدّ نظر رهبر معظم انقلاب است؛ برنامه‌ریزی می‌کنند. و خوشا به حال دانش‌آموزان و دانشجویان و مادرانی که متوجه آن آینده بزرگ هستند و در اکنون خود به وسعت آن آینده متعالی سیر می‌کنند تا گرفتار روزمرگی‌ها و پوچی‌ها نگردند. و اگر به گفته جنابعالی در چنین شرایطی که افق جلالی تاریخی در مقابل انسان گشوده می‌شود و نوعی تنهایی احساس می‌کند؛ این حکایت در راه‌بودن است و درک این دوران طلایی است که هر لحظه‌اش در ارتقای امت در مدارج سلوک مغتنم است <https://eitaa.com/matalebevijeh/23792>. و همچنان رفتن و باز، رفتن، هرچند به تنهایی. موفق باشید.